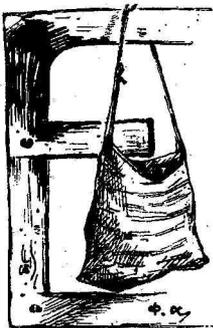

ΦΙΧΑΡΑΚΣ ΡΕΤΤΙΧ

◀ Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ▶

ΚΑΝΕ ένα κρύο τσουχτερό, διαβολεμένο. Ήσυχία έδρασε εκείνο το σκοτεινό απομειήμερο, σαν να 'χε το κρύο πνίξει κάθε ζωή. Μόνο τα βιαστικά των διαδραμάτων βήματα άντηχούσαν καθ'αυτά κάτω στο δρόμο μέσα στην ήσυχία. Με σηκωμένους γιακάδες με τα χέρια χωμένα στις τσέπες ή

τρίβοντάς τα, έπερνούσαν τρέχοντας σχεδόν. "Άλλοι πάλιν τραγουδούσαν με κομμένους άνάρθρους ήχους ένα βιαστικό μουρμουρητό τραγουδιού, ενώ κάπου-κάπου ήκούετο και ή μονότονη γκρίνια παιδιών, που δέν ήξεραν κι' αυτά τι έχουν. Ένόμιζες πως το πολύ κρύο έπέιραξε τους ανθρώπους στο κεφάλι.

Έγύριζε κι' ό άρρωστημένος ζήτουλας μέσα στους δρόμους. Τόν εύρηκε άρρώστια μακρυνή και διωγμένος από την τρύπα, που κατοικούσε, χωρίς λεπτό στην τσέπη, έρημος, αδύνατος άνάμα να δουλέψη, έχόντεψε να πιάνη της πίνιας εδώ και μέρες, αν δέν άπλωνε με άντροπή το εργατικό του χέρι να ζητιανέψη.

Στή σκοτεινή, τή μουχλιασμένη αποθήκη του καροτέρη, που σπλαχνικά του άφησε μια γωνιά να κοιμάται κοντά σε κάρα και σε χίλια σύνεργα, από χθες το βράδυ ξαπλωμένος, χωρίς μπουκιά στο στόμα του να βάλει, νοιώθοντας το κρύο να τον περνά ως το κόκκαλο, μύρια φαντάσματα μαύρα από του "Άδη τα βάλει βαλαμένα έβλεπε στη σκοτεινιά πίσ' απ' τα κάρα να χοροπηδούν και το χάρο με όφι άγριεμένη να τριγυρίζει στο βρωμερό του στρώμα. Κι' έννοιωθε το παγερό του φύσημα να του παγώνη όλακαιρο το κορμί και σαν φέδι γλιστερό ή άνατριχίλα να τρέχη γρήγορη στο μαρμαμένο του πετσί άνασηκώνοντάς το.